

(המשך מעמוד 25)

נשואה!

טוענת הדוגמנית שרה אלי באמצעות פרקליטה, כלפי האופנאית ניצה מעוז, שהאשימה אותה כי היא מתגוררת עם בעלה, טענה "זו" טען פרקליטה של הדוגמנית, "נועדה להשפילה, בהיותה רעיה, ואם ובעלת" מישפחה. בתמונה נראית שרה אלי עם בעלה, ברני הנסון, השוחה עתה בחו"ל.

בית יום ואין לי מקום מגורים אחר. האשה, שאשתי טוענת כאילו אני חי איתה, היא אשה נשואה עם ילדה, שחיה עם בעלה.

לניצה מעוז היתה גירסה שונה. "אני מכירה את שרה אלי. נכון שיש לה ילד, דה" טענה ניצה מעל דוכן-העדים, אבל היא נמצאת בהליכי גירושין מבעלה."

"בעלי עזב את הבית לגמרי מחודש יוני 1976. הוא לא ישן בבית. הוא אומר גם נכנס לפעמים הביתה, כדי להביא את הבנות מטויל, אך איננו לן בבית. כמה פעמים, כארבע פעמים, נאלצתי לקרוא לעזרת המיטרה בלילה. קראתי למישהו כי בעלי ניסה לחנוק אותי. סיפרתי גם לעורך-הדין שלי, אליעזר אליגון, כי בעלי ניסה לרצוח אותי. בכל פעם כשהוא נכנס הביתה הוא מפעיל עלי שיטות טרי רור. פעם הוא איים עלי שיעליל עלי גם את השיטה הסינית."

"בחודש האחרון הוא גנב ממני תכשיטים שונים ויש תלונות על כך בי מיטרה."

בתגובה על טענות אלה טען דני מעוז בבית-המשפט: "אני מכיר את שרה אלי. היא גרה יחד עם בעלה ובתה ברחוב דיי אנגלי. בפעם האחרונה ראיתי את האשה הזו במסיבת יום-הולדת שהיא אירגנה ומאז לא ראיתיה."

"המסיבה נערכה במלון ראמדה קונטיננטל-באביב ואני הוזמנתי לשם. זה לא נכון שאני אירגנתי את המסיבה וגם לא נכון שאני הוא שקנתי לה את ענק היהלומים ומסרתי לה זאת כמתנה. עד כמה שאני יודע, חברה של שרה אלי היא ששילמה את החשבון בעד המסיבה."

בשלב זה טרם הביעה ניצה מעוז את נכונותה לשלם לשרה אלי סכום של מאה אלף לירות, כפיצוי על מה שטענה כנגד דה בבית-המשפט. כל הסימנים מעידים גם שהיא לא תמהר לעשות זאת בעתיד הקרוב. לפיכך, מצפים עתה ידידיהם הי משותפים של האופנאית והדוגמנית במתח רב לסיבוב הבא של הקרב.

האם אומנם תגיש שרה אלי, כפי שאימה לעשות, תביעת-ניזקין על פי חוק לשונוע, תתבע מבית-המשפט לחייב את האופנאית לפצותה בסכום בן שש ה"ספרות"?

אם אומנם תעשה זאת, יספק הדבר חור מר נוסף לזיוכיוחם נרגשים בקרב אצולת הממון הישראלית, שמאבקי בני-החוק מעוז כבר מספקים לה חומר למכירה.

בפרשה זו, אפשטיין טוען, כי קנה את אגרות-החוב בתוסילב, לדיבר ידיו, ברור בהחלט כי בנקאי מנוסה כמו אפשטיין לא היה- פודה את האגרות באופן כה טיפשי ומסגיר, אילו ידע שהן "חמות". גם הרכוש הרב שנמצא בכספת, בדירתו של אפשטיין, אינו מעיד על כל קשר בינו לבין שוה-הכספות. הרכוש, שערך מגיע ל-3 מיליוני לירות — אחוז וחצי משלל הפריצה הגדולה — היה מורכב מכסף מזומן, מטבעות ותכשיטים. לכל היותר יכולה להישאל השאלה, מניין היה לפושט-רגל כסף כה רב.

לגבי המטבעות הצליח כבר אפשטיין להוכיח, כי הן ניקנו עליידו בכסף מלא, וסוחר-מטבעות תל-אביבי העיד במיטרה כי אכן מכר אותן לאפשטיין.

לגבי אשתו של אפשטיין נילי, ובנו אבי, ראיות המיטרה קלושות הרבה יותר. המידע הסודי שנתנה המיטרה לשופט בעת בקשת מעצרו, הביא להרמת-גבות ספקנית מצד השופט רביבי. אין ספק, כי אם לא היה מדובר בשוד בהיקף אדיר כזה, לא היה מידע זה משכנע את השופט לנקוט אמצעי-הזירות, ולהורות על מעצרו.

שימחה

מוקדמת מדי

גם לגבי האחים ויינגרטן, קלושות הראיות שהביאה המיטרה בפני הדי שופט. התאומים ויצחק פיין, שהובאו לבית המישפט יום אחרי אפשטיין הם — מילד העיסוק הפילי שאתו קושרת המיטרה בשם — אנשי-עסקים. אלכס ויהושע הם בעלי אחד המלונות הוותיקים בתל-אביב, מלון נחמני.

היום שמש המלון כמישרדיו של עורך-הדין הצעיר והשופט צבי סער ושל מיפלגת-הדור-הצעיר. סער היה פרסם לאחרונה במאבקי הקולניים נגד טענה שהוא מכנה השחיתות בצמרת המדינה, והקשר בין הצמרת לפשע-המאורגן הישראלי, לפני כחודש אף התלונן סער במיטרה שאלמונים ירו לעברו בעת שעמד ליד מכוניתו, וטען כי הכוונה היתה להשיג תיק את זעקתו הפוליטית. הקשרים האמריצים בין סער לבין האחים ויינגרטן לא הוכחו מעולם. סער היה אחד משני עורכי-הדין שהגנו עליהם במישפט כנסייתי הקבר, ובפרשה הנוכחית הוא מגן על הנאשם השלישי, יצחק פיין.

בלהיטותה להפיל את המעורבים בפרשה בכל מחיר, הסתכנה המיטרה במישר פרטים קטנים ובשקרים קטנים עוד יותר. היא טענה כי בביתו של יהושע ויינגרטן נמצאו גם סמים מסוכנים. רק מאוחר יותר הודה קצין-מיטרה, כי הסמים לא היו מסוכנים ולא היו שייכים לוינגרטן כלל. המיטרה אף טענה כי בביתם של התאומים נמצאו מכשירי-קשר מסוג ווקי טוקי אשר, לפי המיטרה, "אין לנו ספק כי שימשו לצורך ביצוע הפריצה". נראה כי בכל פעם שהמיטרה קובעת מסמרות בשלב כה מוקדם, וטוענת שאין לה ספק, מתברר ההיפך הגמור. מכשירי ווקי טוקי מהסוג שנמצא אצל ויינגרטן נמכרים במכירה חופשית בכל החנויות לצעצועי-ילדים.

אין ספק כי שימתחה של המיטרה עם תפיסתו של יוסי אפשטיין ושותפיו-כביכול, היתה קצת מוקדמת מדי. גם אם יוכח שאפשטיין אכן היה המוח שמאחורי הפריצה, עדיין תצטרך המיטרה לעמוד קשה כדי למצוא את יתרת השלל בן 197 מיליוני הלירות.

לפתע יתברר גם, כי אחדים מבעלי הכספות הצהירו על סכומים גדולים בהרבה מן הסכומים האמיתיים שנמצאו בכספות שלהם. וכי אחרים הצהירו על סכומים קטנים יותר, בגלל עינם של חוקרי-מס ההכנסה.

כאשר יסתיימו 15 ימי-המעצר שהוטלו על אפשטיין, ייאלצו חוקרי-המיטרה — אם יבקשו להאריך את המעצר — לבוא עם הומריאיות נוסף. משכנע הרבה יותר מזה שהציגו השבוע בבית-המשפט, אם תצליח המיטרה להביא חומר כזה, יתברר כי גם מיקצוע הבנקאות הוא כזה שכאשר טועמים ממנו פעם, אי-אפשר להפסיק, וכי פעם בנקאי — חמיד בנקאי.

(המשך מעמוד 23)

ועדת ההשחלמויות של עובדי-המדינה. בינתיים נחשפה הטעיה אחרת של פלד, אשר היתגלה כחלקלק לשון בבואו להסביר את צרכיו וצרכי מישפחתו בארצות-הברית. תחילה הכחיש פלד מכל וכל כי קיבל מילגה גם עבור אשתו, זימרה. אולם השבוע הודה פלד כי לא רק הוא לומד בארצות-הברית על חשבון המילגה שקיבל, אלא גם אשתו. זימרה פלד, שהיא סטאטיסטיקאית בארץ גיבסטיה העברית בירושלים, משתלמת יחד עם בעלה בבית-המדור למורים של אוניברסיטת קולומביה.

כיוון שאין להניח שזימרה פלד לומדת על חשבון הסכונות משפחת פלד (לדברי פלד עצמו, אין לו הסכונות כאלה), סביר להניח שהיא לומדת מכספי המילגה שקיבל פלד כדי לממן את לימודיו שלו. מבחינה פורמאלית ייתכן והמילגה שקיבל פלד היא על שמו בלבד. אולם כיוון שגם אשתו לומדת על חשבון אותה מילגה מתגלה כל הכחשתו כהתחבכות מילולית סתמית שאין לה על מה לסמוך.

תעלומת הקרן

המיסתורית

ש ערוריית מילגת-הענק של אל-עד פלד היא גם, ככל הנראה, עבירה על חוקי התקש"ר של עובדי-המדינה. הוראות התקש"ר של נציבות המדינה אוסרות באיסור תמור על עובדי-המדינה לקבל מתנות או טובות-הנאה אוזרות מגופים ו-אנשים שהם קשורים עמם בתוקף עבודתם. אלעד פלד היה עובד-המדינה בעת שפנה בבקשה לקרן ואולי, ולקרן המיסתורית הנוספת, כדי לקבל מילגה. מבחינת מעמדו המשפטי הוא גם כיום עובד-המדינה, הנמצא בחופשה ללא תשלום, והתקש"ר חל עליו כעל כל עובד-המדינה אחר.

פלד טען כאילו שרי-החינוך אהרון ידלין הוא שנתן לו אישור לבקש ולקבל את המילגה מקרן ואולי, אם אומנם כך הם פני הדברים, אין בכך לטעור את פלד, אלא לסבך את ידלין על שנתן יד למעשה של עובד בכיר במשרדו המהווה עבירה על התקש"ר. אלא שלגמרי לא ברור אם גם טענתו זו של פלד היא נכונה. עובדה זו אין בה כדי לשחרר את ידלין מאחריות למעשהו של פלד. ידלין היה חייב לדעת, שכשם שהוא אוסר על מורים לקבל מתנות וטובות-הנאה מהורי תלמידיהם, כך אסור גם למנכ"ל משרד-החינוך לקבל טובות-הנאה מקרן בינלאומית שהוא עומד עימה בקשרים הדוקים.

תחת זאת יצא אהרון ידלין השבוע בהגנה טוטאלית, לאורך כל הקו, על מנכ"ל משרדו. ידלין הגדיר את פלד כ"אדם חרוץ ומסור, שפעל שנים רבות ללא ליאות עבור ענייני החינוך". יחד עם זאת לא ראה כל פסול בכך שמנכ"ל משרדו יקבל מילגה מקרן בינלאומית. "כספי הקרן", הצטרף ידלין, "אינם בשליטת משרד-החינוך, והקרן אינה עוזרת לסטודנטים."

בכך ניסה ידלין להטות את הוויכוח שוב, לאפיק בלתי רלבנטי. אם אומנם עבר פלד עבירה על התקש"ר, אין זה מפני שנטל חלילה מכספי משרד-החינוך לעצמו, או קיבל מילגה מכספים שהיו מיועדים לסטודנטים אחרים. במידה שהיתה עבירה, היא נובעת מעצם פנייתו אל גוף עמו היה קשור בתוקף תפקידו, כדי לקבל מתנות וטובות-הנאה עבורו ועבור בני מישפחתו בסכומים שהם דימינייים לגבי האזרח הישראלי הממוצע.

העובדה שמשרד-החינוך הוא הנהגה בדרך כלל מקרן זו, ולא להיפך, אין בה כדי לשנות את מהות העבירה, שכן הדיקש"ר אינו מבדיל בין הגופים עימם קשורים משרדי-הממשלה, ואין הוא מתיר לקבל טובות-הנאה מחלק מהם, שהם מוסדות פילנתרופיים.

כל האמור לעיל מתייחס רק לכספי המילגה שפלד ביקש וקיבל מקרן ואולי, כל עוד לא יגלה אלעד פלד מי היא הקרן המיסתורית השנייה, ממנה ביקש וקיבל מילגה נוספת בסכום של 15 אלף דולאר (כ-140 אלף ל"י). אין לדעת אם מילגה זו כשרה או לא.

אם אלעד פלד מסרב לגלות מי העניק לו מילגת-הענק זו, אין כל סיבה מדוע לא לעשות זאת מי משתתף במימון השתלמותו של מנכ"ל משרד-החינוך אי-נה, למשל, הוצאת-ספרים המוציאה לאור ספרי-לימוד שמשרד-החינוך ממליץ להשתמש בהם. גם חברות כאלה אינן מעניקות מילגות לסטודנטים, ולפיכך יכול שרי-החינוך לטעון שאין כל פסול בקבלת מילגות מהן.

אלא שאהרון ידלין אינו כה תמים, כפי שהוא מנסה להציג את עצמו. עובדה גם בהגנתו על פלד, נוהר שלא להסתבך בעצמו בשערוריה, הוא טען השבוע בפומבי כי על המילגה לפלד נודע לו רק אחרי שקיבל הודעה מקרן ואולי, כי הוחלט לאשר לפלד מילגה. ידלין טען עוד כי לא ידע את גובה סכום המילגה וכל מה שעשה בפרשה היה משילוח מכתב-הודיה לקרן ואולי, על המילגה.

בכי תמרורים

ודמעות-תנין

יותר מכך מרגיזה עזות-המצח שגילה מנכ"ל משרד-החינוך בשערוריה, העור מדת להפוך לשערוריה לאומית, עם העלאה תה בפני הכנסת ומבקר-המדינה.

אלעד פלד, מנהל משרד-החינוך, שבכספי המילגה נסע לארצות-הברית עם אשתו ו-בתו יעל, וצירף אליה גם את בנו יובל, סבור שהסכום של חצי מיליון הלירות ש-ניתן לו כדי לגסוע לארצות-הברית, לחיות וללמוד שם, מגיע לו בתוקף החסד שהוא עושה עם העם בכך שהוא מוכן לנהל את ענייני החינוך שלו. הוא היה סבור שהמדינה היא שצריכה לממן את שהיית מישפחתו ולימודיה, ובתחילה תבע גם ש-משרד-החינוך יוסיף לשלם לו את משר-כורתו בתקופת השתלמותו. כיוון שהמדינה כורתה בכוותו זו והתנכרה לו, הוא לימד אותה לקח, ולמרות הבושה הכרוכה בכך פנה לשגור תמיכה מבחוץ.

במצח הנחשף שלו, התעלה פלד על עצמו כאשר טען שהוא היה זקוק לכסף כזה ניכר, כיוון שיצא לארצות-הברית ללא רכוש, עם מיוזותיו בילד, והיה עליו לרכוש שם ציוד כדי לצייד את בית מגוריו מהתחלה.

עם ישראל אמור היה לפרוך בבכי תמרורים, כאשר שפן מנכ"ל משרד-החינוך שלו דמעות-תנין בנוסף: "מי שמכיר אותי יודע כמה אני מחמיר עם עצמי, כמה מסור תי מומני, ללא יום וללא לילה וללא תמורה כספית, וכמה לא מגיע לי כל הרפש שגורק בי".

לרוע המזל, דווקא אלה המכירים את אלעד פלד מקרוב, יודעים שעניין ה-התחמרה עם עצמו, הוא מדויק בערך כמו פרשת הדוקטוראט שלו.

תרגיל

הפנסיה

מרות התדמית הסגפנית שמנסה אלעד פלד ליצור לעצמה, הוא אדם היועד היטב לשמור ולהבטיח את האיני-טרסים הכלכליים של עצמו. הוכחה לכך היא פרשת 14 חודשי החופ-שה שלו, שלשכשעצמה היא חמורה לא פחות משערוריית המילגה.

כאשר החליט אלעד פלד לצאת להשיג תלמות באר"ב הוא לא התפטר מתפקידו כמנכ"ל משרד-החינוך. תחת זאת ביקש חופשה — תחילה בתשלום ואח"כ ללא תשלום — לתקופה של 14 חודש.

זוהי בקשה תמימה לכאורה, אך מאחוריה מסתתר הישוב מפוכח מאוד.

אחד הנימוקים שהעלה שרי-החינוך אהרון ידלין כהסבר מדוע דחה את בקשת פלד לחופשה-שכר, היה שלמנכ"ל משרד-הממשלה, בניגוד לעובדי-המדינה אחרים, אין קביעות בתפקידו. הממשלה יכולה לאשר את החלפתו בכל עת. שר חדש המיתמנה לעמוד בראש המשרד יכול גם הוא להחליפו. באישור הממשלה.

למרות זאת אישר ידלין לפלד חופשה של 14 חודש, ללא תשלום. במקום למנות במקומו מנכ"ל חדש למשרד, מדוע דווקא 14 חודשים ולא 12 או 10?

הדבר נעשה מסיבה פשוטה: פלד, שלא היה עובד-המדינה לפני שמונה למשרד, זקוק לשמורה שנות כהונה בתפקיד מנכ"ל כדי שיוכל לזכות בפנסיה בשיעור של 70% ממשכורתו אחרי שיפדוש מתפקיד המנכ"ל. פלד נכנס לתפקידו בתחילת שנת 1970. אילו היה מתפטר ערב צאתו להשתלמות, היה מאבד את זכויות הפנסיה שלו. משום כך נעשתה עיסקה לאפשר לו 14 חודשי חופשה. בהם הוא ממשיך כביכול לשמש כמנכ"ל המשרד. חודשים אלה מספקים כדי להקנות לו את הפנסיה המיוחלת. תרגיל זה כשלעצמו, גם ללא שערוריית המילגות הנלוות אליו, יש בו כדי להטיל ספק אם אומנם ראוי אלעד פלד לשמש כדמות החינוכית שצריכה להעניק מהשי-ראתה לנוער הישראלי.